

det. Det er meget sjældent, at der her i dette Thing bliver anført Vers, men det sker dog af og til, og jeg kunde have Lyst til blot at frem-
sige 4 Vers af en Grundlovsang:

Den Lov er jevn og billig
og taalig end dertil,
saa danst den er, og villig
hver Danst den følge vil.

Na ja! hvad denne Villighed til at følge Loven angaar, da er det rigtig nok saa som saa for adskillige Medborgeres Vedkommende, men det, jeg vilde betone, er, at denne Lov er jevn. Det blev rigtignok sunget om den gamle Grundlov, og der passede det meget bedre, men naar vi se paa adskillige Hovedpunkter, passer det endnu, den er i Grunden jevn saaledes, at den jevne Mand kan læse og forstaa den, og den jevne Mand forstaaar vor Grundlov saaledes, at, medens vi før havde Gnevælde, er Magten nu bleven delt; hvad der skal blive Lov, skal vedtages af Rigsdagen og stadfæstes af Kongen. Enhver Dre, der gaar ind i Statskassen eller gives ud af Statskassen, maa være bevilget af Folket, det vil sige, Folket gjør det ved sin Rigsdag. Det er i Følge Grundloven, og derved søger Folket en afgjørende Indflydelse paa Landets Styrelse; thi det er umuligt for Ministre at regjere uden at have Pengen, det følger af sig selv. Saaledes læser og forstaaar den jevne Mand vor Grundlov, saaledes læste og forstod vi den Allesammen indtil de seneste Tider, ogsaa lærde Jurister, ogsaa Ministre. En Minister har staaet i Rigsdagen og sagt: Den Regjering, der ingen Finantslov faar vedtagen, har intet andet Valg end at træde tilbage og give Plads for de Mænd, der have Rigsdagens Tillid. Det er kun i den seneste Tid, at fløgtige Hoveder have grundet ud, at det i Grunden er uhyre vanskeligt at forstaa disse Grundlovens Grundtanker og Hovedgrundsaetninger, ja, at være nødt til at søge Landets højeste Ret for at faae lidt Klaring paa den Ting. Nei, det behøve vi ikke, Folket forstaaar det godt. Men hvad har den nuværende Regjering gjort? Vi vide det jo Alle, den har bevilget sig selv en Finantslov nu snart for et Aar siden, fjøndt Grundlovens § 49, og jeg kan tage § 25 med, bestemt staaer i Modstrid med en saaaan Handling. Det vakte meget stor Opsigt, og Folket spurgte, men hvad er dog dette? Kan det forsvares? Er det i Overensstemmelse men Lov og Ret i Landet? Og det er vist og sandt, at det danske Folk sølte sig i høi Grad krænket ved den provisoriske Finantslov, at dets Retssbevidsthed blev krænket; thi Folket har ganske rigtig en Følelse af, at det er Ret, i Landets Borgere lyde Landets Lov, hvad enten de ere Ministre eller Dagleiere. Det er en rigtig og god Følelse. Det er rigtigt, hvad det ærede Medlem for Stege (Vojfen) har sagt her i Salen, at den provisoriske Finantslov blev

modtagen af den største Part af Folket med stor Glæde, og jeg, som kjender en Del til Folket, tør sige til, at en hel Del af Ministeriets Venner modtog den provisoriske Finantslov med Misfald, det er jeg sikker paa. Hvad burde vi nu gjøre, da vi mødte denne Regjering den 1ste Oktober, hvad bør vi gjøre nu? Ja, hvad der skete kort efter den 1ste Oktober, nemlig den 8de November, var mig imod. Det var min Mening, at Regjeringen var udenfor Loven, og vi skulde neppe have gjort, hvad vi da gjorde. Jeg min- des, at, naar de gamle Kæmper og Riddere havde Døds Kamp, var der trukket en Streg omkring Pladsen, hvor de skulde kæmpe; men den, der lod sig trænge udenfor Stregen, havde tabt Slaget. Ministeriet havde ladet sig trænge udenfor Stregen, og det havde uomtvistelig tabt Slaget, om der end var gaaet nogen Tid, inden det stensynlig havde vundet sig. Men da nu Rigsdagen hjalp Regjeringen til at komme indenfor Stregen igjen, saa skal Tiden vise, hvad det vil føre til. Hvad skulle vi da gjøre nu, da vi staa overfor en Afstemning over Finantsloven, og det er maaske nok sidste Gang, denne Lov er for i Folkethinget? Ja, Nogle mene, at vi skulle sige Nei. Det er min Tro, at der er Mange, i alt Fald en Del af dem, der ville sige Ja, der ere enige med mig, i alt Fald i Hovedsagen, i disse Grundtræk, jeg her har tegnet, at de ere enige i, at dette Ministerium bør bekæmpes, og at Mange, i alt Fald en Del siger Ja i den Tro, at Ministeriet bekæmpes bedst paa den Maade. Kan det føre til et virkelig godt Resultat — med Streg under „virkelig“ — saa at vor Frihed kan reddes — jeg siger med Flid reddes, da den er i Fare — nu, ja, saa er det jo en Glæde. Jeg har ingen Tro dertil, jeg er bange for den Vej og kan derfor ikke være med; jeg er bange for, at Retssfølelsen skal sløves. Kan saadant Noget gaa, saa kan Mere gaa. Det er slemt, naar et saadant Ord skal siges rundt omkring. Jeg synes, at der for Folkethinget ligger en stor Ydmygelse deri, alttaa ogsaa for Folket, i det Hele for den almindelige Valgret, for Skattebevillingsretten. Jeg synes, jeg ser et Sværd, der ligesom hænger over Folkethingets Hoved i Fremtiden. Hvad skete der, vil der maaske blive sagt om nogle Aar, den Gang Ministeriet udstedte en provisorisk Finantslov? Ja! Rigsdagen blev rolig siddende og gav Ministeriet en Finantslov, og Ministeriet kunde ogsaa rolig blive siddende. Naar noget Saadant kan blive Sæd og Skik i Landet, vil det jo være et Sværd, der bestandig vender sig mod dette Thing. Et Ministerium, der har Lyst til at bryde dette Things- og Folkets Indflydelse, kan true dermed og sige; Hvis I ikke falde til Føje, saa kommer det. Jeg er derfor bange for Følgerne, det siger jeg ganske aabent og ærlig. Nei, jeg vil sige Nei, og da der er Somme, der synes at tro, at vi maaske sige Nei i det Saab, at Flertallet siger Ja, saa vil jeg sige for fuldt